

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (115 21)

ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΠΙ ΤΩΝ ΛΙΡΕΣΕΩΝ
ΤΗΛ. 210-72.72.240-243, ΦΑΧ 210-72.72.244

**ΚΑ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΣΟΣ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΪΣ ΕΝΤΕΤΑΛΜΕΝΩΝ
ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ
ΔΙΑ ΘΕΜΑΤΑ ΛΙΡΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΘΗΡΗΣΚΕΙΑΣ**

ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ

1. Ο Χριστός πριν αναληφθῆ στον οὐρανό μᾶς ἔδωσε τήν Μία Ἐκκλησία Του -νά συγκαλεῖ ὅλους εἰς ἐνότητα σέ ἕνα πνεῦμα, σέ μία πίστη.

Ἄφοῦ ἕνας εἶναι ὁ Χριστός καί ἡ πίστη σ' Αὐτόν πρέπει νά εἶναι μία. Καί ἡ Ἐκκλησία πρέπει ἔτσι νά Τόν πιστεύει καί νά Τόν κηρύσσει.

2. Ἡ ὑπαρξη πολλῶν ὁμολογιῶν εἶναι σημεῖο θλιβερό. Εἶναι δικαιολογημένη ἡ διοικητική διαίρεση τῶν διαφόρων τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἀλλά δέν δικαιολογεῖται ἡ ἀποκοπή ἀπό τήν Μία Ἐκκλησία μεγάλων ὁμάδων ἀνθρώπων καί ἡ δημιουργία ἄλλων «Ἐκκλησιῶν» μέ διαφορετική διδασκαλία καί διαφορετική πίστη γιά τόν ΕΝΑ Χριστό.

3. Πολλές τέτοιες χωριστές «ἐκκλησίες» δημιουργήθηκαν στον σύγχρονο κόσμο ἀπό ἀνησυχία καί ἀγωνία ἀνθρώπων γιά μιά πιό «σύγχρονη διατύπωση» τῆς πίστες, πού δέν εἶναι ἐπιτυχής. Ἄλλες πολλές νέες ὁμολογίες πρόβαλαν ἀπό ἀγανάκτηση ἀτόμων καί συνόλων γιά τήν κατάπτωση καί ἐκκοσμίκευση τοῦ κλήρου, πού ὅταν μειώνεται ὁ ζῆλος του γιά τήν σωτηρία τοῦ κόσμου ἢ ὅταν πλεονάζει στους κόλπους του ἡ ἁμαρτία -καταντάει ἐξουσιαστικός καί παγερός.

4. Σέ παλαιότερες ἐποχές, αὐταρχικά πολιτικά καθεστῶτα ἀρνοῦνταν στους αἰρετικούς δικαίωμα ὑπαρξης. Σήμερα ἡ ἐλευθερία συνειδήσεως εἶναι ἀδιαφιλονίκητη. Ἡ Ἐκκλησία, πιστή στον λόγο τοῦ Χριστοῦ, ἀναγνωρίζει τό δικαίωμά τους νά πιστεύουν ὅ,τι οἱ ἴδιοι θέλουν. Δέν παύει ὅμως νά διακηρύσσει, ὅτι ἡ ὑπαρξη αἱρέσεων εἶναι ζημία γιά τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ ἔχει σάν ἀποτέλεσμα τήν ἀπώλεια πολλῶν γιά τήν αἰώνια ζωή.

5. Τό μεγάλο δῶρο τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου θεμελιώνεται στήν «κατ' εἰκόνα Θεοῦ» δημιουργία του. Ὁ σεβασμός ὅμως τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας κατοχυρώνει καί τό διπλό χρέος τῶν Ὁρθοδόξων ποιμένων: α) Νά κάνουν σαφή διάκριση τῆς κατά τόν

ἅγιο Ἰγνάτιο τόν Θεοφόρο «χριστιανῆς τροφῆς» ἀπό τήν «ἀλλοτρία βοτάνη» τῶν αἱρέσεων. Καί β) νά ἀποκαλύπτουν καί νά καταγγέλλουν τίς ἀθέμιτες διαστρεβλώσεις καί παραπλανητικές μεθοδεύσεις τῶν αἱρετικῶν ὁμάδων.

6. Ἡ προτροπή τοῦ ὄφους στήν Εὐα γιά αὐτοθέωση, ὅπως περιγράφεται στήν Γένεση, ὁδήγησε τόν κόσμο στήν ἄρνηση καί στήν ἀθεία. Συνέπεια τῆς πρόκλησης αὐτῆς εἶναι ἡ αὐτονόμηση τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τόν Θεό καί ἡ ἀποκοπή του ἀπό τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

7. Ἀναζητώντας κατά φυσική προδιάθεση ὁ ἄνθρωπος τόν Θεό, φτιάχνει δικῆς του ἐπινόησης θρησκείες, πού ὅλες ἐξελίχθηκαν σέ παγανιστικές εἰδωλολατρίες. Ἡ Ἐκκλησία δέν ἀποτελεῖ μία ἀκόμη περίπτωση –καρπό τῆς ἐκ μέρους τοῦ ἀνθρώπου ἀναζήτησης τοῦ Θεοῦ– δέν εἶναι μία ἀπό τίς θρησκείες. Ἀντίθετα εἶναι καρπός τῆς ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ ἀναζήτησης τοῦ πλανημένου. Εἶναι καρπός ἐνέργειας τοῦ Θεοῦ, Θεία ἀποκάλυψη καί ὄχι ἀνθρώπινη ἀνακάλυψη.

8. Ὁ Θεός διά τοῦ Υἱοῦ Του Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀναζητεῖ τόν ἄνθρωπο καί θέλει νά τόν ἐπαναφέρει στήν ἐνότητα τῆς πίστεως καί στήν κοινωνία μαζί Του· σέ μία σχέση ἀγάπης· σέ μία φιλική ἐπικοινωνία «ὡς εἴ τις λαλήσει πρὸς τόν ἑαυτοῦ φίλον». Ἡ Ἐκκλησία ὡς Σῶμα καί ὄργανο τοῦ Χριστοῦ γιά τήν σωτηρία τοῦ κόσμου ἀντιμετωπίζει τήν αἵρεση σάν ἀσθένεια πού ὁδηγεῖ στόν θάνατο, σάν ζημία γιά τήν αἰώνια ζωή.

9. Οἱ τάχα ἀποκαλύψεις τοῦ Θεοῦ σέ διάφορους αἱρετικούς πρέπει νά ἀντιμετωπίζονται μέ πολλή δυσπιστία. Ἄν προέρχονταν ἀπό τόν Χριστό θά ὁδηγοῦσαν σέ ἀγάπη, ταπείνωση, εἰρήνη, νηφαλιότητα καί ἐνότητα πίστεως. Ἀποκαλύψεις πού δέν προέρχονται ἀπό τόν Χριστό προκαλοῦν ταραχή, σύγχυση, διχοστασίες καί διαιρέσεις.

10. Ἡ Ἐκκλησία πρέπει νά ἀποφεύγει κάθε δημαγωγική κινδυνολογία καί δημιουργία πανικοῦ, νά καλλιεργεῖ ὑγιῆ μνήμη καί μελέτη τῶν ἐσχάτων καί νά ὑποδεικνύει καί νά ὑπενθυμίζει τίς ἐσχατολογικές διαστάσεις τόσο τῆς λατρείας ὅσο καί τήν σημασία τῆς μέ συνέπεια ὑπακοῆς στίς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ.

11. Χρέος ὅλων τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά προεχόντως καί περισσότερο τῶν ποιμένων της (ἀρχιερέων καί ἱερέων) εἶναι ἡ μέριμνα γιά τοὺς αἱρετικούς· νά τοὺς καλεῖ σέ ἐνότητα πίστεως καί στήν κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τό χρέος της αὐτό ἀπαιτεῖ, ὁ κάθε ἱερέας –καλὸς ποιμένας νά ἀναζητεῖ τό πλανηθέν πρόβατο τῆς ποιμνῆς του μέ ταπείνωση, μέ ἀγάπη καί μέ πολλή προσευχή «πορευόμενος ἐπὶ τὰ ὄρη», δηλαδή μὴ διστάζοντας νά προβῆ γιά τόν σκοπὸ αὐτό σέ κόπους καί θυσίες.

12. Ἡ Συνδιάσκεψή μας προσκαλεῖ ὅλους τοὺς ἀδελφοὺς ποιμένες καὶ ποιμαιομένους νὰ μὴ ξεχνοῦν τὸ χρέος αὐτὸ τῆς ἀγάπης. Καὶ ἀπευθύνει ἔκκληση πρὸς τοὺς ποιμένες καὶ πατέρες μας ἀρχιερεῖς καὶ ἰδίως στὴν διοικοῦσα Ἱερά Σύνοδο νὰ ἀναλάβει πολλές σχετικές πρωτοβουλίες καὶ νὰ συντονίζει τὸ ἔμψυχο δυναμικὸ τῆς στὸ μεγάλο αὐτὸ ἔργο, ὑποβοηθώντας το μὲ ὅλα τὰ ὑλικά μέσα πού διαθέτει καὶ ἀξιοποιώντας τὰ σύγχρονα τεχνολογικά ἐπιτεύγματα (ραδιόφωνο, τηλεόραση, διαδίκτυο, Η/Υ κλπ.).

Ὁ Πρόεδρος τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν Αἰρέσεων

Μητροπολίτης Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης Μελέτιος.

Οἱ Ἐκπρόσωποι τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν

Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον: Μητροπολίτης Νικοπόλεως καὶ

Πρεβέζης Μελέτιος

Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας: Μητροπολίτης Γέρων Λεοντοπόλεως

Διονύσιος

Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας: Ἀρχιμανδρίτης Γεώργιος Σακούρ

Πατριαρχεῖον Ρωσίας: Ἱερομόναχος Θεοφάνης Λουκιάνωφ

Πατριαρχεῖον Σερβίας: Ἐπίσκοπος Ἐγγρας Πορφύριος Πέριτς

Πατριαρχεῖον Ρουμανίας: Ἐπίσκοπος Κυμπίνης, Κυπριανός

Πατριαρχεῖον Βουλγαρίας: Μητροπολίτης Νευροκοπίου Ναθαναήλ

Ἐκκλησία τῆς Κύπρου: Πρωτοπρεσβύτερος Δημήτριος Κωστόπουλος

Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος: Πρωτοπρεσβύτερος Κυριακός Τσουρός

Ἐκκλησία τῆς Πολωνίας: Πρεσβύτερος Andrzej Lewczak